

RIJNHAVEN

KORT
ROTTERDAMS

Beeld: © Marwan Magroun, 2017

Dunja Dirkse
Marnix Gymnasium

“Ik ga even boodschappen doen”, had ik gezegd. Ik pakte een plastic tas uit het onderste keukenkastje en griste mijn sleutels uit de handen van Yusuf, mijn kleine broertje. Ik heb het nooit gesnapt, dat je in zó’n klein huis woont maar toch besluit om nóg een kind te nemen. Want 4 is natuurlijk niet genoeg.

“Wees nou niet zo egoïstisch!” Schreeuwde ik boos. In gedachten, dat wel. Mijn opgekropte woedde uitte zich op dit moment in het vooruit trappen van een blikje. Ik leek wel een stereotype hangjongere. Een kut Marokkaan, zo had ik ze wel eens horen zeggen. Maar ik ben niet zo. Ik heb mijn VWO diploma op zak en ik ben gedreven. Toch verwachten mensen altijd het ergste. Vanmiddag bij de moskee merkte ik het ook bij mezelf. Ik zag een groep mannen van mijn leeftijd en dacht onbewust: die zullen het ook niet erg makkelijk krijgen met het vinden van een baan. Ik voelde me betrappt. Waarschijnlijk zie ik er door de ogen van anderen ook uit als een niet-ambitieuze jongen, bedacht ik me. Hoe kan ik nou zo over anderen denken terwijl ik er zo’n hekel aan heb als dat bij mij gebeurt? Zo diep zit het dus geworteld in onze maatschappij. Ik wil niet zo denken, ik mág gewoon niet zo denken. *Open minded* zijn, weet je nog?

Ik liep verder. Mensen kunnen je verrassen, dat had ik inmiddels wel geleerd. Ik glimlachte en begon harder te lopen. Ik kwam aan bij metrostation Rijnhaven, nam de roltrap omhoog en bleef op het perron staan. Ik draaide me

om en steunde met mijn armen op de reling. Ik keek uit over de Maas. Ik zag het water stromen en even voelde ik me zorgeloos. Een glimlach verscheen op mijn gezicht.

.....

Ik liep de kerk uit. “Marie, kom je wel gelijk naar huis als de avondschoon is afgelopen?” Had mijn moeder gezegd. “Ja moeder, natuurlijk.” Ik had tegen haar gelogen. Natuurlijk is dat slecht, maar ik zal alles vertellen bij de biecht, zei ik tegen mezelf. Bovendien, niemand zou het begrijpen. Even bedacht ik me hoe het zou zijn als ik het zou vertellen. Mijn ouders zouden er kapot van zijn. Maar dat niet alleen, ze zouden woedend zijn. Woedend. Dat heb je als je ouders orthodox zijn. Een koude rilling liep over mijn rug bij de gedachte van hun reacties. “Laat ik het nog maar even voor me houden”, dacht ik. Toen stapte ik de metro in en ging zitten bij een raam. Ik keek uit over de Maas en glimlachte.

.....

De metro was net aangekomen. Ik draaide me om en zag haar gelijk. We liepen, nee, renden elkaar tegemoet. We vlogen elkaar in de armen. “Hoi lieve Marie”, zei ik.